

По тисячах цілунків опалив
Один — прощальний. Віддалились кроки
А як страждання втишилось глибоке,
Той берег з горами й латками нив,

Що я відплив од нього, дивом див
І щастя джерелом здавався, допоки
Його блакиттю потойбіч затоки
Од мого зору вечір не закрав.
А вже коли пейзаж за далиною
Сховало море, в серця глибині
Озвалась туга скорбною струною.

Тоді саянули небеса нічні,
І під зірницями здалось мені,
Що все, чим я втішався, все — зі мною.